

Kärlek på Visingsö

eller

Möte i livets monsun

Det tar emot lite grand att säga det, men visst tyckte jag han var ganska odräglig till en början. Första intrycket ska va så viktigt, säger dom. Tja, i så fall kan jag bara säga, att den här typen skulle inte haft stora chanser, det skulle han inte.

Jag hade anträt den stolta färjan Ebba Brahe, bound for Visingsö. Jag skulle på skrivarkurs en vecka, på Brahe Folkhögskola i down town Kumlaby på nyss nämnda vattenomgivna bit land. Hade bestämt mig för att äntligen få ur mej dom där odödliga verken jag gått å ruvat på så länge.

Det var precis när vi skulle gå iland det hände. Okej, okej, visst hade jag tullat lite på lilla vinaren i väskan då å då, men jag var absolut inte mer än lagom rund under fötterna, när jag lyckades schabbla till det å nästan dratta i vattnet – i Vätterns silverklara, ni vet. Men i sista stund fick jag tag i den där typen som liksom stått å skrubbat sej mot mej hela resan. Han hade inte sagt nåt, men man behövde inte precis va nån utbildad sexolog för å lista ut vad han tänkte på. Nåväl, nu slet jag tag i hans slafsiga kortbrallor, å lyckades hejda den totala katastrofen.

Men hattjäveln for i vattnet – jag menar, den där eleganta stråhatten jag köpte i Bretagne förra året. Skiter väl jag i, tänkte jag. Mister du en bonad för den gamla träskallen, står dig tusende åter, som man säger.

Ja, ni tror mig väl inte, men vet ni vad som hände? Jo, den där idioten slängde sig i som en torped, klöv vattnet som den säl han såg ut som, å bara försvann. Jaha, tänkte jag, det var det sista vi såg av honom. Men han kom upp så småningom, frustade så det hördes ända till Gränna. Flöt som en kork gjorde han, faktiskt. Alltnog och emedan, han greppade hattskrälet, kom upp drypande våt å kom fram till mig. Jag hade vacklat iland vid det här laget å stod där å bara trodde inte mina ögon.

”Får jag lov att återbörda eder huvudbonad, min sköna?”, eller nåt i den stilen, brölade han som nån slags jävla riddaridiot. Bugade å fånade sig.

”Jaha, varför inte,” sa jag, å tröck ner hatten på huvet igen; inte så lite generad, kan ni tänka er. Hela skocken med färjepassagerare stod ju där å glodde ögona ur sej. En nervös gubbe höll nästan på att köra på bilen framför, bara för att han vred huvet ur led för å följa det otroliga skådespelet.

”Mitt namn är Tom Ekstam”, sa han å sträckte fram handen. Jojo, tom i bollen är du säkert, å tillräckligt fårad å rynkig för å matcha vilken gammal trästam som helst, tänkte jag; men det sa jag förstås inte. Jag menar, det hade ju inte precis passat i sammanhanget, med tanke på hur han ställt upp för mina gamla hatt å allt.

”Elvira Johansson, Madigan eller Madde för mina vänner”, svara jag, å så skaka vi hand.

Han ville prompt *eskortera* mig till där jag skulle bo. Det visade sig att vi båda skulle gå samma skrivarkurs. Det tog ett bra tag innan vi var uppe vid folkhögskolan. Vi försökte lifta, men bilarna snarare ökade farten när dom såg hur han Tom dröp av vatten. Vile väl inte förstöra sina fina säten, kan jag tro.

Helt urblåst var han inte, visade det sej. När han bara kommit över det där uppstyltade stadiet var han nästan normal, faktiskt. Var nåt hjälplöst, kontaktsökande över hans cylinderformade uppenbarelse – greppar ni? Jag menar, ytan var inte så blank som han ville få den å verka. Man kunde liksom ana att alla fåroarna å rynkorna fanns *inuti* honom också, om ni

hajar. Jag fick för mej att han haft det rätt svårt i livet, faktiskt. Jaja, vem har inte det, förresten? Men visst, man fick ju ta alla snusförnuftiga visdomsord han strödde omkring sej med en nypa salt. Lärare i filosofi var han å allt. Och visst, han gick ju på så där som mänskohannar brukar, om ni fattar. Men det är man ju så van vid så man knappt märker det längre. En annan nackdel var att han gick rätt hårt åt min stackars lilla vinare, men det var sånt man fick ta, ansåg jag, med tanke på omständigheterna. Fast jag körde ut honom ur rummet vid midnatt, det gjorde jag. Nån måtta får det va, det får det faktiskt.

Nä, men solen går upp å ner över onda å goda, som man plägar säga, så nästa dag kåka vi väl frukost ihop, å sen satt vi där på våran kurs. Jag märkte hur Tom försökte ligga lite lågt, men dom andra tyckte nog ändå han va jobbig. Ständigt åsikter om allting, lite besserwisser så där, om man säger. Men en annan har ju vart med om ett å annat, så jag såg det dallrande lilla geléhallonet under ytan, liksom. Å *allt* han sa va ju inte helt urbota idiotiskt, det var det faktiskt inte.

Så mycket odödliga verk producera vi väl inte, Tom å jag, under veckans lopp, men vi drack rätt mycket rödtjut, å andra sidan. Vi var över i Gränna å bunkra upp. Å vi var både hit å dit på ön å kolla in lite av varje.

En kväll hade vi gått ner till den lokala nudiststranden en bit från skolan. Där låg vi å vältra oss så som han gud (som jag inte diggar nåt vidare förresten) skapat oss. Å bålga druvans frukter, om ni hajar, så det stod härliga till, när Tom plötsligt säger till mej då:

”Du Madigan, inser du vad du betyder för mig? Jag är en mycket ensam människa. Jag vet hur världen fungerar, men jag fungerar inte själv. Jag vet inte hur det ska gå när jag kommer tillbaka till ’civilisationen’ efter kursen.” Å så börja han liksom skaka, hela stora spolformade karln, om ni fattar. Å tårarna blänkte i den nedåtgående aftonsolens blanka sken, å de å sånt (som jag skrev på kursen, fast det gilla inte lärarinnan).

”Coola ner dej lite, Tommy lilla”, sa jag. ”Jag hänger på förstås. Jag menar, har inget särskilt för mej dom närmaste tie åren, eller så. *We’ll stick together*, om du greppar.”

Ja, då blev han nöjd förstås. Å så mejkade vi lite love där på Vätterns strand – stenigt å obekvämt som fan förresten, inget å ta efter.

Ja, å på den vägen är det. Fast tusan vet hur det ska gå. Nu verkar Tommy missnöjd i alla fall. Han gnäller som fan bara för att jag hellre pimplar rödtjut än diskar å de. Å ibland misstänker jag att jag inte är tillräckligt fin för hans fina vänner. Jaha, då kan jag bara säga att han är alldeles *för* fin för mina polare ibland, om ni fattar.

Nä, det är inte så där helt lätt å leva, det är det inte faktiskt.